SUSAN WIGGS

Cesty srdce

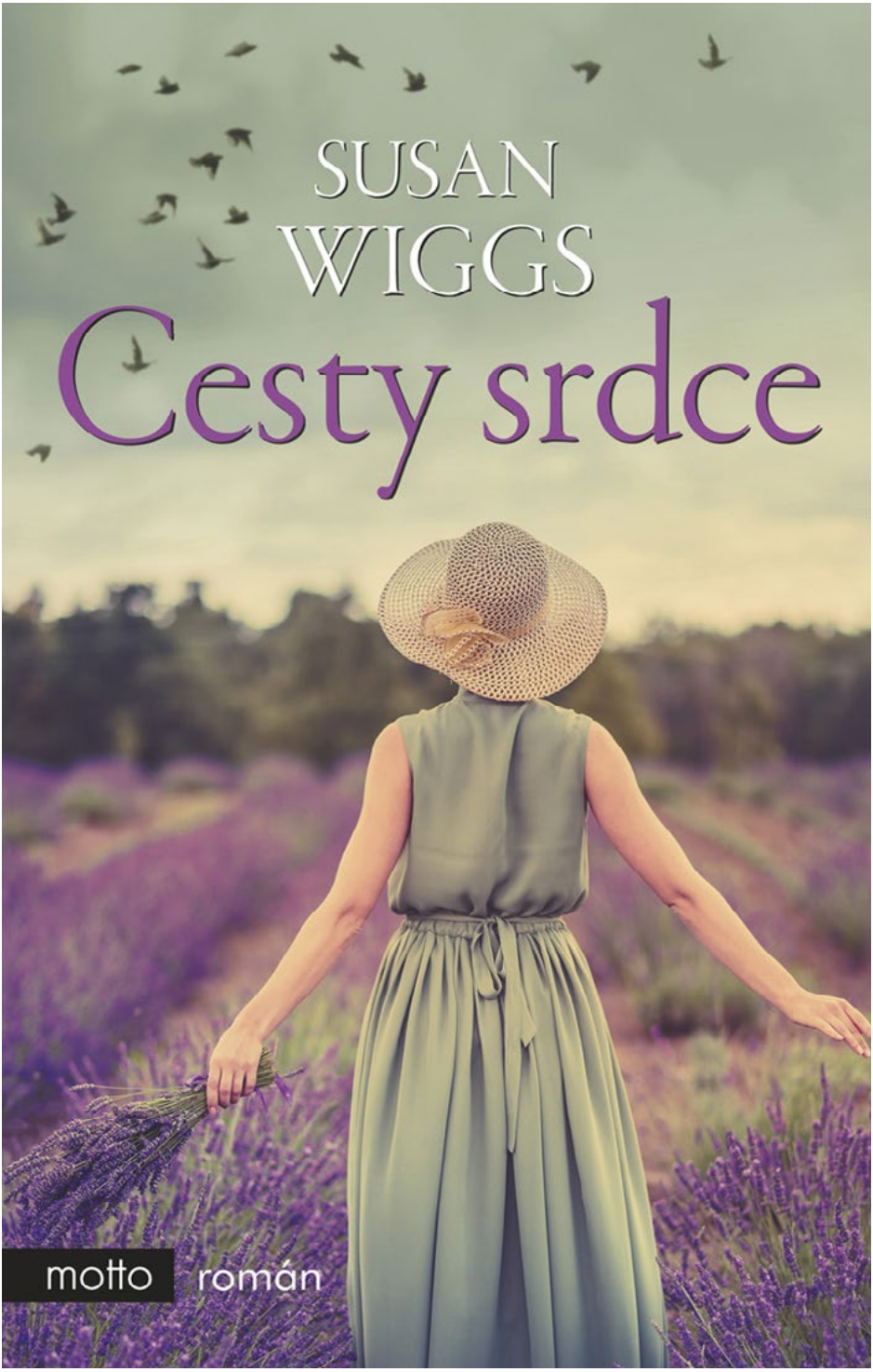

motto román

Cesty srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Susan Wiggs
Cesty srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Cesty srdce

SUSAN WIGGS

Praha 2019

Přeložila Irmgard Kolinská

Mému manželovi Jerrymu: za všechny společně vykonané cesty, za všechny okamžiky inspirace, za bloudění po ztracených objížďkách, za nekonečné vzlety imaginace, za to, že ví, že nejdůležitější cestou v životě je ta, která nás zavede domů.
Jsi nejlepší dobrodružství, jaké jsem kdy zažila.

ČÁST PRVNÍ

Bethany Bay

Díky za všechny dary světla, jež zkrášlily léto,
které uplynulo, aby čekalo na svou odměnu.

Z DOPISU EMILY DICKINSONOVÉ
PANÍ JOHN HOWARD SWEETSEROVÉ

1

Čtyři z pěti kroků při vyvolávání filmu se musí odehrát v naprosté tmě. A úplně nejdůležitější v temné komoře je načasování. Rozdíl mezi přeexponováním a podexponováním může někdy být záležitostí milisekund.

Camille Adamsová milovala preciznost téhle práce. Milovala vědomí, že pokud zvolí správnou rovnováhu mezi chemikáliemi a načasováním, je úspěšný výsledek zcela v jejích rukou.

V místnosti nesmělo být žádné světlo, ani ono speciální červené či oranžové určené pro fotokomory. Latinské *camera obscura* znamená „temná komora", a když byla Camille mladá a fotografickým procesem již tehdy naprosto fascinovaná, snažila se ze všech sil, aby se ve svém umu stále zdokonalovala. Její první temná komora byla místnůstka, která byla cítit parfémem frangipani její matky a rybářskými holínkami obalenými solí z Chesapeakské zátoky, které patřily jejímu nevlastnímu otci. Všechny otvory zakrývala izolepou a těsnicí páskou, aby dovnitř nemohlo proniknout sebemenší světlo. I tenounká škvíra ve dveřích mohla způsobit zamlžení negativů.

Nyní, když fotografování na film nahradilo digitální zobrazování, soustředil se její zájem na porůznu nalezené staré filmy. Měla ráda vzrušení z otevírání dveří do minulosti a z pocitu, že je první, kdo do ní nahlédne. Často si při práci se starou cívkou fotofilmu nebo filmovým pásem představovala, jak kdosi neznámý bere do ruky fotoaparát a pokouší se zachytit jeden prchavý okamžik či zajímavou pózu. Pro Camillu byla temná komora jediným místem, kde viděla všechno zřetelně a jasně a kde se cítila být pánem své práce.

Dnes měla na programu záchranu kotouče pětatřicetimilimetrového filmu, který našel klient, s nímž se ještě nesetkala, jakýsi profesor historie jménem Malcolm Finnemore. Film přinesl kurýr z Annapolisu a byla k němu přiložená instrukce s požadavkem, aby byl co nejrychleji zpracován. Jejím úkolem bylo vyvolat film, mikrografickým skenerem digitalizovat negativy, pořídit z negativů pozitivy a e-mailem poslat výsledek. Kurýr se měl vrátit ve tři hodiny, aby vyzvedl originály negativů a kontaktní kopie.

Termíny pro Camillu nikdy nebyly problém. Stres jí nevadil. Nutil ji jasně přemýšlet a pracovat efektivně a soustředěně. Ve skutečnosti pro ni takhle fungovala většina věcí v životě.

Všechny chemikálie už čekaly připravené – přesně kalibrované, pečlivě odměřené v kádinkách rozmístěných tak, aby na ně snadno dosáhla. Nepotřebovala světlo k tomu, aby věděla, jak jsou seřazené téměř jako nástroje na chirurgickém podnosu – vývojka, přerušovač, ustalovač, prací lázeň –, a uměla s nimi zacházet s citlivostí chirurga. Když byl film vyvolaný, usušený a vytvrzený, mohla si konečně prohlédnout výsledek. Tuto část své práce milovala: díky jedinečnému působení světla měla příležitost otevírat časové schránky a stávat se objevitelkou ztracených a znovu nalezených pokladů.

Byli lidé, a byl mezi nimi i její zemřelý manžel Jace, kteří její práci považovali za pouhé řemeslo či koníčka. Camille však věděla své. Jediný pohled na kterýkoliv snímek Ansela Adamse – mimochodem, nebyl to Jaceův příbuzný – stačil jako důkaz, že v temné komoře může vznikat umění. Za každou Adamsovou hotovou fotografií bylo možno tušit desítky pokusů, než byl její autor spokojen s výsledkem.

Camille nikdy předem nevěděla, co starý film odhalí – mohlo se třeba stát, že byl znehodnocen působením času nebo živlů. Profesor možná náhodou narazil na filmovou kazetu, na kterou se zapomnělo a která byla zastrčená někde v archivech

Smithsonova institutu nebo v některém z depozitářů knihovny v Annapolisu.

Záleželo jí na tom, aby dokázala film zachránit, protože se mohlo jednat o důležitý materiál. Role filmu, kterou opatrně navíjela na cívku, mohla představovat významný nález. Mohly na ní být portréty lidí, které ještě nikdo nespatřil, snímky krajiny, jež se zatím k nepoznání změnila, nebo vzácný záběr prchavého okamžiku v čase, který se již nikdy nevrátí.

Na druhou stranu mohl film představovat něco naprosto prozaického – rodinný piknik, běžný pouliční výjev, neobratné snímky neidentifikovatelných lidí. Nebo možná obsahoval obrázky dávno zemřelého milovaného člověka, jehož vdova si ještě jednou naposled přála vidět jeho obličej. Camille si dosud pamatovala bolestný údiv, když po Jaceově smrti viděla manželovy fotografie. Jeho poslední snímky však zůstaly černé, stále ještě zavřené v jejím fotoaparátu. Klasická Leica byla její oblíbený aparát, ale od Jaceovy smrti se jí nedotkla.

Lépe jí vyhovovalo pracovat s filmem úplně cizích lidí. Teprve minulý týden se v jednom úložném boxu našel vzácný soubor nitrocelulózových negativů ve velmi špatném stavu. Obrázky byly vinou lidské nedbalosti a působením času slepené k sobě. Věnovala jim nekonečné hodiny pečlivé práce, než jednotlivá okénka od sebe oddělila, odstranila plíseň a konsolidovala vrstvy obrázků, aby odhalila něco, co objektiv kamery viděl o století dřív – výsledkem byly jediné známé fotografie nyní již vyhynulého druhu tučňáků.

Jindy zase exponovala negativy z portrétního sezení Bess Trumanové, která byla ze všech prvních dam dvacátého století nejméně ochotná se dát fotografovat. Zatím nejsledovanější Camillin projekt byl záznam vraždy na objednávku, díky němuž byl posmrtně zproštěn viny muž, jenž byl odsouzen k popravě oběšením za zločin, který nespáchal. V celostátním tisku vyšly komentáře oceňující její zásluhu na vyřešení dlou-

holeté záhady, Camille však měla smíšené pocity, protože věděla, že byl oběšen nevinný člověk, zatímco vrah se dožil vysokého věku.

Nyní, když zapínala digitální časovač, aby spustila magickou alchymii temné komory, téměř se neodvažovala dýchat.

V tom okamžiku ji vyrušil zvuk telefonu, který měla postavený hned za dveřmi. Telefon nemohla mít v temné komoře kvůli světlu, které se při zazvonění rozsvítilo na jeho displeji, a měla proto nastavenou maximální hlasitost, aby slyšela zprávu z hlasové schránky. Od té doby, co jejímu otci diagnostikovali rakovinu, se jí při každém zazvonění telefonu zrychlil pulz.

Nechala telefon několikrát zazvonit a v duchu si spílala za to, že panikaří. Tátova nemoc byla na ústupu, byť jí lékaři neřekli, jak dlouho může taková remise vydržet.

„Tady je Della McCloskyová z Henlopenského zdravotního střediska a volám Camillu Adamsovou. Vaši dceru k nám přivezli na urgentní příjem –"

Julie. Camille rozrazila dveře temné komory a popadla telefon. Cívka filmu s rachotem spadla na zem. Lomcoval jí strach. „Tady je Camille. Proč je Julie na pohotovosti?"

„Madam, vaši dceru na urgentní příjem právě přivezla sanitka ze záchranářského kurzu v surfařském klubu v Bethany Bay."

Zachvátila ji ledová hrůza, která jí nedovolovala se nadechnout. „*Cože?* Je zraněná? Co se stalo?"

„Je už při vědomí, sedí a mluví s námi. Přijel s ní instruktor Swanson. Julii strhl zpětný proud a nadechla se vody. Doktor ji právě prohlíží."

„Hned k vám jedu." Camille se vrhla k zadním dveřím, sebrala z věšáku klíče a hnala se po schodech verandy k autu. Žádné přemýšlení. Žádné plánování. Pouze akce. Když dostanete zprávu, že vaše dítě je v nemocnici na urgentním příjmu, není

čas na přemýšlení. Zbývá pouze ten nejniternější strach, jaký si člověk dokáže představit, takový, který jí sevřel hruď jako železná obruč.

Skočila do auta, nastartovala a řítila se po příjezdové cestě, až od pneumatik obloukem odlétaly úlomky ústřičných škeblí. Na konci své ulice prosvištěla kolem majáku, který se již stovku let tyčil nad zálivem coby strážce skalnatých mělčin.

Měla zapnuté autorádio, na němž Crash Daniels, majitel surfařského bistra Surf Shack, každou celou hodinu vysílal zprávy pro surfaře. „Lidi, už k nám dorazila první ochutnávka léta. Celý poloostrov Delmarva si užívá teplot kolem třiceti stupňů. Pobřeží vypadá fantasticky. Nevěřili byste, jak je v Bethany Bay nádherně…"

Camille vypnula rádio. Strach o dceru ji nutil k plnému soustředění. Surfařský záchranářský kurz? Co tam Julie ksakru dělá? Vždyť do kurzu, což je pro devátou třídu volitelný předmět, se Julie vůbec neměla zapisovat! Camille jí to navzdory jejímu žadonění zakázala. Je to příliš nebezpečné. Příbojové vlny na straně poloostrova směrem k Atlantiku mohou být smrtelné. Necítila však žádnou satisfakci z toho, že měla pravdu. Julii strhl zpětný proud, říkala sestra. Hrůzou cítila srdce až v krku a bylo jí na zvracení.

„Klid," řekla si. „Zhluboka dýchat. Ta žena v telefonu říkala, že Julie je při vědomí."

Jace byl také při vědomí jen několik okamžiků před tím, než ho před pěti lety, když byli na krátké romantické dovolené, navždy ztratila. Neubránila se, musela na to myslet. To byl důvod, proč odmítla podepsat souhlas na Juliině přihlášce do surfařského záchranářského kurzu. Druhou takovou ztrátu by nepřežila.

Byla doba, kdy Camille vedla šťastný život v radostné nevědomosti o tom, jak znenadání a bez varování může udeřit tragédie. Po celé své idylické dětství v Bethany Bay byla bezstarost-

ná a divoká jako ti ptáci, kteří kroužili nad vodní enklávou na okraji Atlantiku. Excelovala v tvrdém, fyzicky náročném kurzu surfařského záchranářství, který byl doporučován všem středoškolákům. Na místě ze tří stran obklopeném vodou byly záchranářské dovednosti nezbytností. Kvůli popularitě pláže, na niž se valily obrovské nezlomené mořské vlny, se místní mládež učila záchranářskému umění na speciálních surfech. Na střední škole v Bethany Bay to byla dlouholetá tradice. Náročný kurz vypisovalo oddělení tělesné výchovy každý rok v květnu, přestože voda byla v té době dosud chladná kvůli zimním mořským proudům.

Ve čtrnácti letech Camille nic netušila o nebezpečenstvích světa. Ve své skupině surfařských záchranářů se dostala na první místo a nakonec třikrát za sebou vyhrála jejich každoroční soutěž. Ještě si pamatovala, jak jí vítězství dodávalo radostný pocit sebedůvěry. Pamatovala si, jak prožívala svůj triumf v zápolení s vlnami, jak se s kamarády smála, omámená vrcholným uspokojením z pokoření živlů. Pokaždé se s koncem kurzu na pláži pořádal táborák s opékáním maršmelounů. Záchranářští trenéři tuto tradici vytrvale udržovali, aby se děti mohly podělit o své zážitky. Camille by si to přála i pro Julii, ale její dcera byla jiná než ona v jejím věku.

Až do doby před pěti lety byla Camille adrenalinový fanatik – surfování, kiteboarding, zlézání skal – cokoliv, co s sebou přinášelo vzrušení z nebezpečí. Jace byl pro ni dokonalým partnerem, stejně dychtivým po dobrodružství jako ona.

Ty dny dávno minuly. Tragédie Camillu úplně změnila – stala se opatrnou tam, kde dřív bývala neohrožená, byla bázlivá tam, kde si dřív troufala na cokoliv, a rozvážná tam, kde bývala nespoutaná. Vnímala svět jako nebezpečné místo plné hazardu pro každého, kdo je natolik pošetilý, že se odváží riskovat. Vše, co milovala, považovala za příliš křehké a bála se, že to ztratí stejně náhle, jako ztratila Jace.

Julie se s otcovou smrtí vypořádala s nevinným stoicismem devítiletého dítěte. Tiše se oddala smutku a posléze se smířila se skutečností, že její svět už nikdy nebude stejný jako dřív. Lidé ji chválili za její odolnost a Camille byla vděčná, že díky ní má důvod nově si uspořádat svůj vlastní život a jít dál.

Ale když Julie přinesla domů formulář přihlášky do surfařského záchranářského kurzu a oznámila, že se do něj chce zapsat, Camille jí rezolutně odmítla podepsat souhlas. Došlo k hádce. Byly slzy. Dupání a vrhání se na postel. Julie obvinila Camillu, že chce sabotovat její život.

S provinilým pocitem si Camille uvědomila, že svými vlastními obavami omezuje svou dceru, ale zároveň byla přesvědčená, že tím Julii chrání před nebezpečím. Ano, přála si pro Julii stejné radosti a stejná kamarádství, jaká zažívala na střední škole ona, ale Julie si je bude muset najít méně dobrodružným způsobem. Přesto zřejmě našla cestu, jak se přihlásit do záchranářského kurzu, pravděpodobně díky odvěkému podvodu s falšovaným podpisem. Zdá se, že neexistuje síla, která by přemohla odhodlání čtrnáctiletého dítěte prosadit svou vůli.

Camille měla být ostražitější. Místo aby se tak totálně ponořila do práce, měla lépe dávat pozor na svoji dceru. Možná by pak postřehla, co má Julie za lubem, když tajně chodila na záchranářský kurz místo na vybíjenou nebo do studovny nebo na některý jiný, méně dobrodružný sport na pláži.

Dokud žil Jace, dbali oba na to, aby se Julie naučila dobře plavat. Už v osmi letech se naučila, jak působí zpětné proudy a jak přežít, když člověka strhnou – šlapat vodu, zůstat paralelně s pobřežím a nebojovat s vlnou. Camille si ještě pamatovala, jak jí to Jace vysvětloval. Zpětný proud se do tří minut vrátí, není třeba panikařit.

Ale dnes se Camille panikaření nevyhnula.

S pohledem upřeným na silnici začala v kabelce hledat mobil. Rukou nahmatala obvyklé předměty – peněženku, pero, šeko-

vou knížku, sponu do vlasů, hřeben, mátové bonbony. Žádný telefon. K čertu! Ve spěchu ho zapomněla doma.

Potřebovala se rychle dostat do nemocnice, kam odvezli její zraněnou dceru, zatímco ona byla zalezlá v temné komoře a nevšímala si světa kolem. S každou negativní myšlenkou ještě více sešlápla plynový pedál, až si najednou uvědomila, že jede osmdesátkou v zóně s povolenou padesátkou. Ale odmítala zpomalit. Kdyby ji zastavili, prostě by policii požádala o doprovod.

V hlavě se jí znovu a znovu ozývalo slovo *prosím*. Prosila, aby se tohle nebylo stalo. Prosím. Prosím, tohle ne. Prosím, jen ne Julie.

Čtrnáctiletá Julie, bystrá, vtipná, svérázná, byla pro Camillu vším. Kdyby se jí něco stalo, znamenalo by to pro ni konec světa. Byl by to *můj* konec, věděla Camille se skálopevnou jistotou. Přestala bych existovat. Můj život by se ocitl v troskách. *Konec. Sans espoir*, řekl by táta.

Pobřežní silnice rozděluje na dvě poloviny planinu uzavřenou jako v závorkách mezi nespoutaným mysteriem Chesapeakské zátoky a nekonečnou rozlohou Atlantického oceánu. Zátoka, lemovaná písečnými dunami osídlenými hnízdišti domorodého ptactva, se zatáčí směrem k pevnině a na okraji bouřlivého Atlantiku vytváří jednu z nejlepších surfařských pláží na východním pobřeží. Tady, na této oslnivě krásné, bílé písečné pláži, která každoročně láká davy turistů, došlo k Juliině nehodě.

V posledním úseku cesty ještě víc zrychlila. O pět minut později se vřítila na parkoviště zdravotního střediska. To místo v ní vyvolávalo vzdálené i nedávné vzpomínky. Vyskočila z auta a dala se do běhu.

„Julie Adamsová," ohlásila ženě u recepčního pultu. „Přivezli ji sem ze záchranářského kurzu."

Recepční se podívala na monitor. „Oddělení sedm," řekla, „tady okolo a doprava."

Camille věděla, kde to je. Proběhla kolem pamětní desky – pamětní desky Dr. Jace Adamse, u níž pokaždé, když šla kolem, ucítila bodnutí u srdce.

Juliina otce postrádala každý den, ale nejvíc ze všeho tehdy, když byla vyděšená. Jiné ženy, které postihlo neštěstí, se mohly opřít o své manžely, ale ona tu možnost neměla. Mohla se uchýlit pouze ke svým sladkobolným vzpomínkám. Jako by v jediném okamžiku našla a vzápětí opět ztratila svou životní lásku. Jace zůstane už navždy ukryt ve stínu jejích vzpomínek, příliš vzdálený na to, aby ji utěšil, když ji přemůže strach.

Což bylo v podstatě neustále.

V zoufalé touze vidět svou dceru spěchala do části úrazovky oddělené závěsy. Zahlédla kudrnaté tmavé vlasy, něžnou ruku bezvládně ležící na přikrývce. „Julie," vydechla a vrhla se k nemocniční posteli.

Lidé, kteří ve skupině stáli kolem, se rozestoupili, aby ji pustili blíž. Připadalo jí to jako noční můra, když viděla svou dceru připojenou k monitorům a obklopenou lékařským personálem. Julie seděla s cervikálním límcem kolem krku, několika potištěnými náramky na zápěstích, s intravenózní kanylou v paži a s rozmrzelým výrazem v obličeji. „Mami," řekla, „jsem v pořádku."

To jediné Camille potřebovala – slyšet tahle slova z úst své dcery. Úlevou se jí zklidnily nervy a napětí v útrobách povolilo.

„Miláčku, jak se cítíš? Musíš mi to všechno povědět." Camille hltala Julii očima. Je bledší než obvykle? Má bolesti? Zřejmě ne, usoudila. Julie nasadila svůj otrávený teenagerský výraz.

„Už jsem to říkala, jsem v pořádku," opakovala a svá slova doprovodila klasickým protočením panenek.

„Paní Adamsová." Přistoupil k ní lékař v zeleném chirurgickém overalu a bílém lékařském plášti. „Jsem doktor Solvang. Jsem Juliin ošetřující lékař."

Jako správný pohotovostní lékař se doktor Solvang pustil do pečlivého, detailního vysvětlování. „Julie nám řekla, že spadla ze záchranářského prkna, když se při rychlostním drilu pokoušela vkleče pádlovat kolem bóje. Zachytil ji spodní proud. Julie, je to tak?“

„Jo,“ zamumlala Julie.

„Máte na mysli odlivový proud?“ Camille vrhla zlostný pohled na instruktora, který postával nedaleko. Cožpak nedával pozor? Nepatří snad vyhýbání se odlivovým proudům k první lekci surfařského záchranářství?

„Zdá se, že ano,“ odpověděl doktor. „Instruktoru Swansonovi se podařilo Julii vytáhnout na břeh. V té chvíli byla v bezvědomí.“

„Panebože.“ *V bezvědomí*. Camille to pomyšlení nedokázala snést. „Julie… já to nechápu. Jak se to stalo? Vždyť jsi na tom kurzu vůbec neměla být.“ Nadechla se. „O tom si promluvíme později.“

„Instruktor Swanson provedl resuscitaci, aby se Julie zbavila vdechnuté vody. Okamžitě se probrala a byla přivezena k nám na pozorování.“

„Takže říkáte, že se dcera topila.“

„Jen mě to srazilo z prkna, to je všechno.“

„Cože? Srazilo? Panebože –“

„Chci říct, spadla jsem…,“ opravila se Julie a očima těkala po místnosti.

„Pohmožděnina by se měla dobře zahojit sama od sebe,“ pokračoval doktor Solvang.

„*Jaká pohmožděnina?*“ Camille měla chuť doktora popadnout za klopy jeho naškrobeného bílého pláště a zatřást s ním. „Uhodila se do hlavy?“ Vzala Julii za bradu a pod jejími tmavými kudrnami slepenými solí hledala poranění. V linii vlasů nad jedním obočím měla bouli. „Jak se stalo, že ses uhodila do hlavy?“

Julie uhnula pohledem. Lehce se dotkla vlhkých vlasů nad spánkem.

„Každých deset minut provádíme neurologické vyšetření," vysvětlovala sestra. „Všechny nálezy jsou normální."

„Tys neměla helmu?" zeptala se Camille. „Jak to, že máš na hlavě bouli?"

„Mami, já nevím, jo? Všechno se to stalo moc rychle. Buď tak hodná a přestaň vyšilovat."

Neurvalost byla u Julie něčím novým. Camille si toho začala všímat už dřív během školního roku. Ale v této chvíli byla Juliina neurvalost nadějným znamením. Svědčila o tom, že se cítí normálně. „Co bude teď?" zeptala se Camille lékaře. „Přijmete ji do nemocnice?"

Lékař se usmál a zavrtěl hlavou. „To nebude třeba. Už připravujeme propouštěcí papíry."

Camille úlevou poněkud roztála. „Potřebuju telefon. Vyletěla jsem z domu bez telefonu a musím zavolat matce."

Julie ukázala na svou kabelu s logem týmu *Bethany Bay Barracudas*. „Můžeš zavolat babičce z mýho."

Camille našla telefon a vytočila číslo své matky.

„Ahoj, ty tam," ozvala se Cherisse Vandermeerová. „Škola dneska skončila dřív?"

„Mami, to jsem já," řekla Camille. „Volám z Juliina telefonu."

„Myslela jsem, že budeš celý den zavřená v temné komoře."

Temná komora. Camille hlavou blesklo „á sakra", ale právě teď musela myslet na bezprostřednější záležitosti.

„Jsem v nemocnici," vysvětlila matce. „Julii sem přivezli na urgentní příjem."

„Proboha! Je v pořádku? Co se stalo?"

„Je v pořádku. Měla nehodu na záchranářském kurzu. Zrovna jsem sem dorazila."

V telefonu bylo slyšet povzdechnutí. „Hned tam přijedu."

„Jsem v pohodě, babi," ozvala se hlasitě Julie. „Máma jenom panikaří."

Camille uslyšela na druhém konci drátu hluboké, klidné nadechnutí. „Určitě bude všechno v pořádku. Za deset minut jsem tam. Řekli ti, co –"

Telefon se odmlčel. V téhle nízko položené části poloostrova byl signál hodně nespolehlivý.

Až teď se Camille poprvé rozhlédla po místnosti. Přišel i ředitel Drake Larson. Drake – její bývalý přítel – v kostkované košili a kalhotách s puky jako břitva vypadal naprosto profesionálně. Ale vlhké potní skvrny v podpaží svědčily o tom, že zdaleka není klidný.

Nějaký čas to vypadalo, že se s Drakem k sobě dokonale hodí, ale nedávno přiznala – nejdřív sama sobě a poté Drakeovi –, že jejich vztah končí. Stále ještě jí volal. Naznačoval, že se s ní chce znovu vidět, a Camille nechtěla ranit jeho city tím, že by ho odmítala.

Několik měsíců se snažila přesvědčovat sama sebe, že Drakea miluje. Byl to hodný člověk, džentlmenský, laskavý, upřímný, a navíc dobře vypadal. Ale navzdory její snaze chyběla jejich vztahu jiskra, hluboce prožívané vědomí, že k sobě patří. S pocitem prohry si uvědomila, že se jí to s ním nikdy nepodaří. Byla připravená ukončit tuto krátkou a předvídatelnou kapitolu svého totálně nezajímavého milostného života. Rozchod s ním byl cvičením v diplomacii, protože byl ředitelem střední školy, kam chodila její dcera.

„Takže, když zpětný proud strhl do moře moji dceru, kde jste byl vy?" zaútočila na instruktora a upřela na něj vyčítavý pohled.

„Byl jsem na pláži a dohlížel na nácvik."

„Jak to, že se uhodila do hlavy? Viděl jste, jak se to stalo?"

Instruktor začal přešlapovat z nohy na nohu. „Camillo –"

„To znamená, že odpověď je ‚ne'."

„Mami," vložila se do toho Julie. „Už jsem ti řekla, že to byla jen hloupá nehoda."

„Neměla můj souhlas, aby se účastnila vašeho programu," pokračovala Camille směrem k instruktorovi. Otočila se na Drakea. „Kdo byl zodpovědný za kontrolu písemného souhlasu rodičů?"

„Chcete říct, že ho nepřinesla?" obrátil se Drake na instruktora.

„Máme ho založený v evidenci," bránil se Swanson.

Camille pohlédla na Julii, jejíž tváře nad krčním límcem teď byly jasně červené. Tvářila se rozpačitě, ale Camille v jejích očích zahlédla ještě něco dalšího – záblesk vzdoru.

„Jak dlouho už to trvá?" zeptala se.

„Tohle byla naše čtvrtá lekce," odpověděl instruktor. „Camillo, je mi to moc líto. Víte, že Julie pro mne hodně znamená."

„*Pro mne* je Julie celý svět a málem se utopila," pokračovala Camille a podívala se na Drakea. „Zavolám kvůli tomu podepsanému souhlasu. Teď chci hlavně odvézt Julii domů, ano?"

„Jak ti můžu pomoct?" zeptal se Drake. „Julie nás všechny docela vyděsila."

Camille se neubránila ošklivé myšlence, že Drakea právě napadají slova jako *odpovědnost za újmu* a *soudní proces*. „Podívej," řekla, „nejsem přece blázen. Jsem jen k smrti vyděšená. Julie i já se budeme cítit líp, až budeme doma."

Slíbila Drakeovi a instruktorovi, že jim později zavolá, načež oba odešli. Sestra s Camillou procházela seznam preventivních opatření, když se objevila Camillina matka. „Na rentgenu je vidět, že plíce jsou naprosto čisté," vysvětlovala sestra. „Jako prevenci budeme chtít později udělat ještě jeden snímek, abychom měli jistotu, že se u ní nevyvine zápal plic."

„Zápal plic!" Camillině matce bylo přes padesát, ale působila mnohem mladším dojmem. Všichni říkali, že Camille a Cherisse vypadají jako sestry. Camille si nebyla jistá, jestli to má považo-

vat za kompliment. Znamenalo to snad, že ve třiceti šesti letech vypadá na něco přes padesát? Nebo že její padesátiletá matka vypadá na šestatřicet? „Moje vnučka žádný zápal plic nedostane. To nedopustím." Cherisse se hrnula k nemocniční posteli, aby objala Julii. „Miláčku, jsem tak ráda, že jsi v pořádku."

„Děkuju, babi," řekla Julie a na okamžik se chabě usmála. „Nedělej si starosti. Už můžu jít domů, je to tak?" zeptala se sestry.

„Rozhodně." Sestra jí náplastí přilepila chomáček vaty do ohbí paže, kde měla předtím zavedenou intravenózní kanylu.

„Výborně, miláčku," ujala se jí Camillina matka. „Ať už jsme doma."

Obě jí pomohly odlepit bílá kolečka od připojení k monitorům. Julie měla na sobě přes plavky oblečenou nemocniční košili. Když vytahovala ze sportovní kabely své školní oblečení a začala se oblékat, byly její pohyby váhavé, téměř stydlivé.

Camille věděla, že teenageři jsou úzkostlivě ostýchaví. Pro Julii to platilo až extrémně. Z malé skřítkovské holčičky, která bez rozpaků pobíhala nahatá, se stala nepřístupná, rezervovaná dospívající dívka. „Nemusíte tu se mnou čekat," prohlásila, „umím se oblíknout sama."

Camille pokynula matce a spolu vyšly do čekárny.

„Jsem hotová, můžeme jít," hlásila Julie, když za několik minut vyšla z nemocničního pokoje. Měla na sobě vytahané tričko s logem *Surf Bethany* a džíny, které už zažily lepší časy. V ruce držela igelitovou tašku s označením OSOBNÍ VĚCI PACIENTA, v níž měla ručník, čepici, brýle a surfařské triko. „A abyste věděly, nejdu zpátky do školy," dodala a pohledem z přimhouřených očí dávala najevo, že nesnese žádný odpor.

„Dobře," souhlasila Camille. „Máme se tam zastavit pro tvé věci?"

„Ne," okamžitě se rozhodla Julie. „Prosím vás, nemohla bych prostě jenom jet domů a odpočinout si?"

„To víš, že ano, dítě."

„Chceš, abych jela s vámi?" zeptala se Camillina matka.

„To není potřeba, babi. Nemáš dneska zrovna napilno v obchodě?"

„V obchodě máme každý den napilno. Je první čtvrtek v měsíci a právě se připravujeme na Prvočtvrteční přehlídku. Ale na tebe si vždycky udělám čas."

„Jsem úplně v pořádku. Přísahám."

„Mám ti později přijít pomoct?" zeptala se Camille. Byly s matkou spolumajitelkami úspěšného butiku s interiérovým zařízením Ooh-La-La v centru. Obchody šly dobře díky místním, kteří si občas rádi koupí něco hezkého, a také díky zámožným turistům z okolí.

„O přípravu na přehlídku se může postarat personál. My tři bychom si mohly udělat holčičí posezení doma. Jak by se ti to líbilo? Podíváme se na nějaký romantický film a uděláme si přitom manikúru."

„Babi. Vážně. Mně už fakt nic není." Julie si to namířila k východu.

Cherisse si povzdechla. „Když to říkáš."

„Jo, říkám."

Camille vzala Julii kolem ramen. „Potom ti zavolám, mami. Pozdravuj od nás Barta."

„Můžete ho pozdravit osobně," ozval se hluboký mužský hlas. Přicházel k nim Camillin nevlastní otec. „Vyjel jsem za vámi, hned jak jsem si přečetl vzkaz."

„Julie je v pořádku." Cherisse ho silně objala. „Díky, že jsi přišel."

Camille uvažovala, jaké to je mít někoho, koho můžete automaticky zavolat a kdo všeho nechá a přijde vám na pomoc.

Bart sevřel Julii v náručí. Ještě na něm lpěl slaný vzduch a mořská mlha – většinu času trávil na moři. Vlastnil flotilu plachetnic křižujících Chesapeakskou zátoku při lovu zdejších

proslavených ústřic, které jsou považovány za nejchutnější na světě. Byl vysoký, světlovlasý a pohledný, a již čtvrt století byl Cherissiným manželem. Byl o něco mladší než ona. Camille ho měla ráda, ale srdcem přesto patřila svému pravému otci.

Bart pustil Julii z objetí a zpříma se na ni podíval. „Tak povídej. Co jsi to provedla za neplechu?"

Všichni šli společně k východu. „Jsem v pořádku," řekla Julie už poněkolikáté.

„Zachytil ji zpětný proud," vysvětlovala Camille.

„Moji vnučku?" Bart se podrbal na hlavě. „Ne. Přece dobře víš, co dovedou zpětné proudy. Víš, jak se jim vyhnout. Viděl jsem tě ve vodě. Už jako malá jsi plavala jako ryba. Říká se, že tady se děti rodí s plovacími blánami mezi prsty."

„Asi mě moje plovací blány zradily," zamumlala Julie. „Díky, žes přišel."

Na parkovišti se rozloučili. Zatímco Julie nastupovala do auta, Camille pozorovala, jak se její matka choulí k Bartovi a všechny své starosti skládá do jeho mohutného laskavého objetí. Když je takhle viděla, ucítila hluboko v srdci záchvěv závisti. Přála své matce, že získala oddanou lásku takhle hodného člověka, ale když pozorovala jejich štěstí, zároveň o to silněji cítila svou vlastní osamělost.

„Tak pojedeme, dítě," řekla a zařadila rychlost.

Julie se mlčky dívala z okna.

Camille se zhluboka nadechla. V tu chvíli nevěděla, jak si se situací poradit.

„Julie, já tě vážně nechci omezovat."

„A já vážně nechci bejt nucená falšovat tvůj podpis na formulářích," opáčila Julie tiše. „Ale tohle jsem si opravdu moc přála."

Camille si s provinilým pocitem přiznala, že přehlížela přání své dcery. Když ji Julie prosila, aby se směla zúčastnit surfařského záchranářského kurzu, jako by ji neslyšela.

„Myslela jsem, že to bude bezva," pokračovala Julie. „Jsem dobrá plavkyně. Táta by si přál, abych to dělala."

„To ano. To by si určitě přál," přiznala Camille. „Ale moc by se zlobil, kdybys to dělala za mými zády. Poslyš, jestli chceš, můžu surfařské záchranářství trénovat s tebou já. Bývala jsem v tom kdysi hodně dobrá."

„To teda ne! Dávat mi soukromý lekce, aby si všichni mysleli, že jsem ještě větší exot."

„Nikdo si nemyslí, že jsi exot," namítla Camille.

Julie po ní hodila pohledem. „Vážně?"

„Dobře, tak kdo si myslí, že jsi exot?"

„Každej. Zkus se zeptat, koho chceš."

„Julie –"

„Nechci nic jinýho než chodit do toho kurzu, mami, jako všichni ostatní. Nechci, abys mě učila ty. Je od tebe hezký, že mi to nabízíš, ale já to nechci, i když vím, žes zamlada byla šampionka. Babička mi ukázala ty fotky v novinách."

Camille si vzpomněla na dávnou vítěznou fotografii v *Bethany Bay Beacon*. Měla na ní bohatou hřívu hustých vlasů, rovnátka na zubech a typický široký úsměv. Věděla, že kurz nespočívá jen v nácviku záchranářských dovedností. Surfařské záchranářství tu mělo neobyčejně silnou tradici a důležitou součástí jeho přitažlivosti byly společné zážitky. Pamatovala si zakončení kurzu, kdy všichni seděli kolem táboráku a s kamarády si vyprávěli o tom, co zažili. Tehdy byla přesvědčená, že už nikdy v životě nebude mít takové přátele. Že už nikdy v životě nezažije takové okamžiky.

A nyní se musí sama sebe ptát, jestli svou dceru právě o takové okamžiky neokrádá.

„*Tvoje* máma tě nechala chodit na ten kurz," vyčítala jí Julie. „Nechala tě dělat všechno. Viděla jsem tvoje fotky, jak surfuješ, jezdíš na horským kole a lezeš na skály. Teď už nic takovýho neděláš. Už neděláš *vůbec nic*."

Camille jí neodpověděla. Tehdy to byl jiný život. Život *předtím*. Camille patřící do doby *předtím* nabírala život plnými hrstmi a celý svět považovala za obrovsky napínavou jízdu. Vrhala se do sportu, cestování, do neznáma, do dobrodružství – a tím největším dobrodružstvím ze všech byl Jace. Když ho ztratila, začala doba *potom*. *Potom* znamenalo opatrnost a bázlivost, strach a nedůvěru. Znamenalo, že kolem sebe a kolem všeho, na čem jí záleží, vystavěla zeď, a ničemu a nikomu nedovolila, aby narušil její těžce nabytou rovnováhu.

„Tak, a teď si promluvíme o tom podepsaném formuláři," řekla Camille.

Julie pokrčila jedním ramenem. „Omlouvám se."

„Kdybych nebyla tak vyděšená z té tvé nehody, hrozně bych se teď na tebe zlobila."

„Tak dík, že se nezlobíš."

„Na to možná dojde později. Bože, Julie. Měla jsem přece důvod, proč jsem tě do toho kurzu nepustila. A hádám, že dneska jsi zjistila, jaký to byl důvod – je to moc nebezpečné. Nemluvě o tom, že bys to neměla dělat za mými zády a falšovat můj podpis –"

„Neudělala bych to, kdybys mě do kurzu pustila jako každá normální máma. Nikdy mě nenecháš nic dělat. Vůbec nikdy."

„No tak, Julie."

„Pořád jsem tě o to prosila, a tys mě ani neslyšela, mami. Vážně jsem si ten kurz chtěla udělat, zrovna jako ty, když ti bylo tolik jako mně. Chtěla jsem jen mít možnost to zkusit –"

„Dneska jsi tu možnost měla, a koukej, jak to dopadlo."

„Pro případ, že bys to chtěla vědět, což asi nechceš, v prvních třech lekcích mi to šlo bezvadně. Byla jsem opravdu dobrá, byla jsem mezi nejlepšíma ve třídě, podle instruktora Swansona."

Camille znovu cítila, jak ji hryže svědomí. Jak má své dceři vysvětlit, že nesmí zkusit něco, v čem ona sama byla dobrá?

Po několika minutách ticha řekla Julie: „Chci v tom pokračovat."

„V čem?"

„V surfařským záchranářství. Chci dál chodit to toho kurzu."

„To nepřichází v úvahu. Podvedla jsi mě –"

„Mrzí mě, že jsem to udělala takhle, mami. Ale teď, když už to víš, férově tě prosím, abys mě nechala kurz dokončit."

„Po dnešku?" divila se Camille. „Měla bys mít doživotní zákaz."

„Já už doživotní zákaz *mám*. Od tý doby, co umřel táta, mám doživotní zákaz všeho."

Camille zastavila a zaparkovala auto na kraji rozlehlého neobdělávaného slaniska. „Co jsi to říkala?"

Julie zvedla bradu. „Slyšela jsi. Kvůli tomu jsi přece zastavila. Jenom říkám, že potom co táta umřel, jsi mi nedovolila mít normální život, protože si pořád myslíš, že se zase stane něco hroznýho. Nikdy nikam nechodím a nikdy nic nedělám. Ještě nikdy jsem neletěla letadlem. A teď jediný, co chci, je dělat surfařský záchranářství jako všichni ostatní. Chtěla jsem bejt aspoň *v jedný věci* dobrá." Julii se třásla brada. Odvrátila se a dívala se z okna na vlnící se trávu a odpolední mraky plující po obloze.

„Jsi dobrá ve spoustě věcí," namítla Camille.

„Jsem tlustý nemehlo," konstatovala Julie. „A neříkej, že nejsem tlustá, protože jsem."

Camille se udělalo zle. Celou dobu Juliino přání prostě nebrala na vědomí. Byla hrozná matka, protože svou dceru příliš chránila? Připustila, aby ji svými obavami dusila? Když Julii odmítla dát souhlas k účasti na záchranářském kurzu, vlastně ji donutila k podvodu.

„Nechci slyšet, že o sobě takhle mluvíš," řekla a láskyplně zastrčila Julii pramen tmavých kudrnatých vlasů za ucho.

„Jasný, že to nechceš slyšet," řekla Julie. „Proto pořád pra-

cuješ v obchodě nebo v tý svý temný komoře. V jednom kuse si hledáš práci, abys nemusela poslouchat, když ti říkám, jakej mám příšernej život."

„Julie, to nemyslíš vážně."

„Fajn, tak dobře. Nemyslím to vážně. Můžeme už jet domů?"

Camille se zhluboka nadechla, aby necítila, jak moc se jí Juliina slova dotkla. Je to pravda? Vrhala se do práce, aby nemusela myslet na to, proč je po tolika letech stále ještě sama a proč má tak panický strach, že se něco hrozného stane lidem, které miluje? „Víš co, miláčku, pojďme mluvit o něčem jiném. To nám oběma pomůže."

„No jo, tohle děláš vždycky. Vždycky změníš téma, protože nechceš mluvit o tom, že si všichni myslej, že jsem tlustá, šerednná a neschopná."

Camille se ztěžka nadechla. „To si nikdo nemyslí."

Opět to protočení panenek. „Tak jo."

„Já ti něco řeknu. Vím, že jsi poctivě nosila rovnátka a tvoje zuby už vypadají krásně. Pojď, zeptáme se ortodontisty, jestli by nestačilo nosit je už jenom na noc. A ještě něco – chtěla jsem počkat na tvoje narozeniny a místo brýlí ti pořídit kontaktní čočky, ale co kdybys dostala čočky na oslavu konce školního roku. Zařídím ti termín –"

Julie se na sedadle prudce otočila ke Camille. „Jsem tlustá, jasný? Na tom se nic nezmění, i když se zbavím těch rovnátek a brejlí."

„Nech toho," okřikla ji Camille. Proč jsou proboha dospívající děti k sobě tak tvrdé? Byla taky taková? „Nedovolím, abys takové věci o sobě říkala."

„Proč ne? Říkají to všichni ostatní."

„Jak to myslíš, všichni ostatní?"

Julie odpověděla mrzutým pokrčením ramen. „Jen..., ale to je jedno."

Camille se naklonila a něžně Julii uhladila vlasy. Její dcera byla ve své prepubertální zmatenosti typickým příkladem opožděného vývoje. Všechny její kamarádky už měly pubertu za sebou, ale u Julie to teprve začínalo. Vloni přibrala na váze a tak moc se styděla za své tělo, že se pořád halila do plandavých džínů a vytahaných triček.

„Možná že bych ti toho opravdu měla trochu víc dovolit," připustila Camille. „Ale ne najednou, a rozhodně ne tak, aby to pro tebe bylo nebezpečné."

„Má to důvod, že se to jmenuje surfařské *záchranářství*. Učíme se, jak se bezpečně pohybovat ve vodě. To přece víš, mami. Prokristapána!"

Camille pomalu vydechla, zařadila rychlost a vrátila se na silnici. „Dělat něco tajně není cesta, jak získat mou důvěru."

„Fajn. Tak mi řekni, jak mám získat tvoji důvěru, abys mě na ten kurz pustila."

Camille měla oči upřené na silnici. Kolem oken auta ubíhala důvěrně známá krajina: jezírko, nad nímž kdysi se svými kamarády zavěsili lanovou houpačku; na straně otevřené k oceánu Suttonova zátoka, oblíbená mezi kiteboardisty odhodlanými čelit větru a mořským proudům. Když jednou před téměř šestnácti lety po celém dnu surfování a kiteboardingu přistála s prknem na písečné pláži, spatřila Jace, jak klečí v písku a v natažené ruce drží krabičku se zásnubním prstenem. Tolik krásných vzpomínek na každém kousku cesty.

„Jednou si o tom promluvíme," řekla nakonec.

„Což znamená, že ne."

„Což znamená, že se obě budeme víc snažit. Mrzí mě, že jsem byla tak zaujatá prací a –" V tu ránu ji přepadla děsivá myšlenka.

„Co se děje?" zeptala se Julie.

„Něco kvůli práci." Otočila se na dceru. „Nedělej si s tím hlavu. Já to nějak vyřeším." Při pomyšlení na zakázku, na níž

pracovala pro profesora Finnemora, se jí sevřel žaludek. V okamžiku, kdy zavolali z pohotovosti, pustila všechno z rukou a vyběhla z temné komory – navždy tak zkazila vzácný film svého klienta.

To jí ještě scházelo! Jedinečné negativy, které možná obsahovaly dosud nevídané, půl století staré výjevy, jsou nenávratně zničeny.

Profesor Finnemore nebude rád.

2

Jako pokaždé, když se vracel ze svého zahraničního akademického působení do Států, zastavil se Finn na Arlingtonském hřbitově. Procházel mezi nekonečnými bílými řadami alabastrových pomníčků s černými nápisy. Je jich na půl milionu a jsou seřazeny s tak bezchybnou precizností, že přesně kopírují zvlnění travnatého terénu. Někde v dálce se ozývala hra na dudy – znamení, že se právě koná jeden z přibližně třiceti pohřbů, jež se tu odehrávají týden co týden.

Zastavil se u náhrobku, na němž trůnila malá gumová kachnička do vany. Na zadní stranu hračky kdosi neumělým dětským písmem napsal *Ahoj, dědečku*.

Finn se zamyslel a pak vytáhl fotoaparát. Vzkazy od malých dětí ho pokaždé dojaly. Zavřel oči a zamumlal poděkování padlému vojákovi. Pak udělal snímek náhrobku a suvenýr přidal do své kabely. Kdykoliv byl ve městě, coby dobrovolník Centra vojenské historie navštěvoval Arlington a sbíral předměty zanechané na náhrobcích. Spolu s dalšími dobrovolníky je katalogizoval pro federální databázi, aby byla zachována každá, byť sebemenší upomínka na padlé či nezvěstné vojáky.

Šel dál oklikou, aby se podíval na náhrobky, které byly výsledkem jeho prvního dojímavě radostného úspěchu. S pomocí skupiny vesničanů se mu podařilo ve vietnamských horách objevit místo havárie čtyř amerických vojáků, kteří byli před padesáti lety prohlášeni za nezvěstné. Helikoptéra – s velitelem, pilotem a dvěma palubními střelci – byla zasažena nepřátelskou střelbou a zřítila se na horský svah. Posádka byla po desítky let považována za ztracenou. Finn hovořil s rodinami vojáků

a působilo to na něj jako ozvěna historie jeho vlastní rodiny. Bez možnosti získat zprávy o tom, co se stalo s jejich milovanými, neměli kam směřovat smutek; jejich příběh nebyl uzavřen. Přetrvával jako mlha, občas neproniknutelná, občas se zvedající, ale stále přítomná.

Při společném pohřbu byly ostatky čtyř mužů uloženy do hrobů. Rakve na dvoukolých muničních vozech tažených koňmi doprovázela čestná stráž v bílých rukavicích, zatímco rodiny padlých přihlížely v semknuté skupině jako trosečníci po bouři. Jedna z dcer napsala Finnovi dopis s poděkováním. Psala, že navzdory oživenému smutku měla zároveň pocit úlevy, že může svého otce konečně uložit k věčnému odpočinku.

Stále ještě bylo více než tisíc veteránů, o jejichž osudu se nic nevědělo; jedním z nich byl jeho otec, Richard Arthur Finnemore. Celá léta se Finn díval do tváří žebráků před útulky pro veterány a uvažoval, zda utrpení nezanechalo na jeho otci stopy, které mu nedovolovaly nalézt cestu zpět k rodině.

Finn vzal do ruky malý lístek z náhrobku v sekci 60, kde byli uloženi nedávno padlí. Ručně psaný vzkaz zněl: *Musím tě nechat zde. Měl bys být doma a hrát si s našimi dětmi a s námi všemi se smát. Ale ty zůstaneš tady. Navždy. Představuju si, že tak tě alespoň nikdy neztratím.* Když pečlivě fotografoval náhrobek a vzkaz přidával ke své sbírce, navzdory letnímu horku pocítil závan chladu.

Nakonec otevřel aplikaci na svém telefonu, aby zjistil polohu nového náhrobku velmi dávné válečné oběti – nadporučíka vojenského letectva Roberta McClintocka. Finn pátral po padlých i v krajině kolem Aix-en-Provence, kde nyní pracoval. Jeho výzkum ho zavedl na místo havárie jednomístného letadla P-38 pilotovaného McClintockem v roce 1944 při ostřelovacím náletu na nepřátelské letiště. Při prozkoumávání archivu zjistil, že v onen den byla vlivem počasí snížená viditelnost. Útržek zprávy na mikrofiši obsahoval informaci, že McClintockův letoun vletěl střemhlav do mraků a patrně nadobro zmizel. Pátrací

tým s Finnem a skupinou dobrovolníků našel zuby a fragmenty kostí, jediné tělesné pozůstatky jedenadvacetiletého letce. Identifikační laboratoř ozbrojených sil USA provedla srovnání s DNA jeho tří sester z Bethesdy a minulý rok byly ostatky nadporučíka McClintocka repatriovány a uloženy na Arlingtonském hřbitově. Finn se pohřbu nezúčastnil, ale nyní postál nad čerstvě označeným náhrobkem. I zde rodina zanechala dopisy vyjadřující vděčnost.

Laskavá slova ho potěšila, ale to nebyl důvod, proč to vše dělal. Nechal lidi, aby si mysleli, že touží po poctách a uznání za svou pátrací činnost, protože to bylo jednodušší než vysvětlovat, že ve skutečnosti hledá svého otce.

Stál uprostřed moře alabastrových pomníčků a cítil na krku vánek nesoucí s sebou vůni čerstvě posečené trávy a nedávno vykopané zeminy. Kam jsi odešel, táto, táhlo mu hlavou. Všichni bychom to rádi věděli.

Cívka filmu, kterou našla jeho sestra v malé žluté krabičce s otcovými iniciálami, jim dávala největší naději, že se to dozvědí. Foto-expertka Camille Adamsová snad konečně vyvolá poslední otcovy snímky pořízené před desítkami let někde v Kambodži.

Tato myšlenka ho přiměla cestou k vypůjčenému autu zrychlit krok. Kurýr, který měl vyvolaný film vyzvednout, už je možná zpátky. Finn nastoupil do auta a vzal do ruky mobilní telefon. Ukázalo se na něm několik hlasových zpráv od kurýrní služby. Když na mobilu vyťukával přehrávání zpráv, říkal si v duchu: Prosím, Camillo Adamsová. Nesmíte mě zklamat.

„Nezníš moc šťastně," poznamenala Margaret Ann Finnemoreová, jejíž hlas přicházel z reproduktorů auta.

Když Finn přejížděl po mostě přes Chesapeakskou zátoku a mířil k polostrovu Delmarva, měl pohled upřený na silnici

před sebou. Delaware–Maryland–Virginia. Musel přejet troje hranice států, aby našel Camillu Adamsovou.

„To je proto, že moc šťastný nejsem," odpověděl sestře. „Film měl být dneska hotový a kurýrní služba nemůže najít tu ženu, co jej měla vyvolat. Totálně nás převezla. Přestala brát telefon, nečte textové zprávy a nekontroluje e-maily."

„Třeba se něco stalo," namítla Margaret Ann uvážlivě. V rodině Finnemoreových byla považována za tu racionální.

„Jo, vykašlala se na mě. Tohle se stalo."

„Měla přece vynikající reference. Billy Church – ten člověk z Národního archivu – ji přece tak vřele doporučoval. Neříkal, že pracovala pro Smithsonův institut a pro FBI?"

„To ano. Ale neříkal, že budeme potřebovat FBI, abychom ji našli. Měl jsem zavolat těm lidem, co ji doporučili, místo abych se spoléhal na její webové stránky." Na stránkách *Adamsová – fotografické služby* byly vystaveny pozoruhodné ukázky fotografií, které zachránila či restaurovala. Zaujala ho fotografie samotné Camilly Adamsové, která tam byla také. Byla to krásná žena s tmavými vlnitými vlasy a zasněným pohledem – ale evidentně bez smyslu pro zodpovědnost.

„Jsem si jistá, že existuje nějaké vysvětlení."

„Nepotřebuju vysvětlení. Potřebuju vidět, co bylo na filmu, a potřebuju to vidět před obřadem."

„Nemohl jsi tam do takové dálky poslat někoho jiného?"

„Kurýr to po hodině čekání zabalil. Z rodiny má každý nějakou práci, tak mi nezbývá než ji vypátrat sám."

„Nebylo by úžasné, kdyby na tom byly obrázky táty?" Hlas Margaret Ann zněl posmutněle. Jako nejstarší ze sourozenců Finnemoreových měla otce dosud v živé paměti. Finn sám si ho nepamatoval, a právě proto by pro něj každá zachráněná fotografie tolik znamenala. „Jestli jsou tam nějaké snímky táty, jsou poslední, které se kdy udělaly. Mohli bychom je přidat do té výstavky v Bílém domě."

Finn se snažil krotit svou představivost. „Ten film vyfotil dávno předtím, než se módou staly selfie."

„Třeba ho vyfotil někdo z jeho důstojníků nebo vojínů."

Finn měl desítky jiných věcí na práci, místo aby jel někam na konec světa, ale chtěl ty fotografie dostat do rukou. Nesnesl pomyšlení, že by zklamal svoji rodinu. Těsně stmelený klan se skládal z vlastních, nevlastních a polovičních sourozenců a rodičů v nejrůznějších kombinacích, ale přesto to nějakým způsobem všechno dobře fungovalo. Zdrojem všeho byla jeho matka. Všichni se točili kolem ní jako kolem studnice síly a lásky.

Zítra by byly otcovy sedmdesáté narozeniny. Večer předtím, než byl Richard Arthur Finnemore odvelen na misi do Kambodže, políbil děti na dobrou noc a pak se naposledy pomiloval se svou ženou. Přesně na den devět měsíců poté se narodil Finn ženě, která nedávno předtím dostala zprávu, že její manžel byl prohlášen za nezvěstného v boji. Nadpraporčík Richard Arthur Finnemore vykonal hrdinský čin tím, že vydal svou pozici nepříteli, aby ochránil skupinu mužů angažovaných v tajné operaci.

Od té doby už ho nikdo nespatřil.

Tavia Finnemoreová si navzdory tomu dokázala znovu najít smysl života. Časem se zamilovala do muže, jemuž vůbec nevadilo, že ona má tři děti. Sám měl ostatně také dvě. A spolu pak zplodili ještě další dva chlapce. Byl to téměř nezvladatelný rodinný klan plný hluku a chaosu, patosu a smíchu, a především lásky. Přesto Finn po celý svůj život těžce nesl nepřítomnost otce, muže, který zemřel dřív, než se on poprvé nadechl. Poznal, že je skutečně možné postrádat někoho, koho člověk nikdy nepoznal. Sám byl toho živoucím důkazem.

„Brzy to zjistíme," řekl, „za předpokladu, že fotografka neuprchla i s filmem."

„Určitě neuprchla. Proč by proboha prchala s rolí starého fil-

mu? A krom toho, kdo jiný než velevzdělaný profesor historie ještě dneska říká ‚prchat'?"

„No, mně nezbývá než doufat, že neprchla." Finn neměl trpělivost s lidmi, kteří nedodržují závazky. Jestli ji najde – a to měl v úmyslu, i když to znamenalo dvouhodinovou jízdu z Annapolisu –, bude mít pro ni přichystáno pár ostrých slov.

„Slib mi, že zavoláš, hned jak zjistíš, jestli dokázala zachránit něco z těch obrázků. Bože, Finne, nemůžu tomu uvěřit. Prezidentský obřad předávání Medaile cti v Bílém domě. Pro našeho *tátu*." Vzrušení Margaret Ann se přenášelo až do reproduktoru Finnova mobilu.

„Je to až neskutečné." Bude u toho celý klan Finnemore-Stephensových – otcova rodina z doby, než byl prohlášen za nezvěstného v boji, a rodina, kterou založila jeho matka, když se provdala za Rudyho Stephense. Více než čtyřicet let po tragickém telegramu, který přišel těhotné mladé ženě se dvěma malými holčičkami, bude jeho matka moci konečně uzavřít jednu kapitolu svého života.

Pak ho něco napadlo. „Sakra. Dneska odpoledne si mám z čistírny vyzvednout slavnostní uniformu a místo toho tady křižuju Chesapeake."

„Kdybys byl znovu ženatý, měl bys manželku, která by ti s takovými věcmi pomohla."

Krátce se zasmál. „To myslíš vážně? Je *tohle* důvod, proč chceš, abych se znovu oženil? Právě jsi ženskou otázku posunula nazpátek o padesát let."

„Já jen říkám, že každý člověk potřebuje partnera nebo partnerku. Byl jsi tak šťastný, když jsi byl s Emily."

„Až do chvíle, kdy už jsem šťastný nebyl."

„Finne –"

„Ty jsi pořád ještě naštvaná, že se mi nelíbila ta poslední, co jsi mě s ní dávala dohromady."

„Angie Latellová by pro tebe byla perfektní."

Zašklebil se při vzpomínce na příšerně trapnou situaci, kterou zorganizovaly jeho sestry. „Nechápu, proč ty a Shannon Rose – a koneckonců i matka – jste si vzaly za úkol mě znovu oženit. Protože posledně to pro mě dopadlo tak dobře?“

Ženy v jeho rodině se nepřetržitě zabývaly jeho milostným životem. Byly přesvědčené, že jeho život nebude nikdy úplný, dokud nenajde pravou lásku, neusadí se a nezaloží rodinu. Ne že by se bál o tom mluvit. Bál se, že možná mají pravdu.

Přál si takovou lásku, jakou našli jeho sourozenci. Přál si mít děti. Neměl však chuť zkoušet, zda podruhé bude mít větší štěstí. Právě teď si ani nebyl jistý, že ví, jak vůbec vznikne láska a jaký je to pocit.

„Jsou to tři roky. Už máš na čase. A Angie –“

„Přišla o půl hodiny pozdě a v jednom kuse se hloupě smála.“

„Tím chceš říct, že neměla velká prsa a vášeň pro extrémní sporty.“

„To tedy ne! *Tak* povrchní zase nejsem.“ Proboha, doufá, že takový není. Jeho sestra ho miluje, ale když se snaží ho komandovat, vždycky má chuť jí to oplácet.

„A co Carla? Ta *má* velká prsa *a k tomu* je prvotřídní bikerka.“

„Otcovský komplex. A ty sama jsi mi říkala, že žena, která špatně vychází s otcem, je potenciální problém. Kromě toho nezapomeň, že žiju v cizině. Nemám zájem o vztah na dálku.“

„To je dočasné. Zanedlouho budeš zpátky ve Státech.“

Rozhodl se, že právě teď není správný čas na to, aby jí řekl, že má na univerzitě v Aix-en-Provence prodloužené hostování. „Mohlo by mi některé z tvých dětí vyzvednout věci z čistírny? Je to na Annapolis Road.“

„Řeknu Rory, aby ti je vyzvedla, až půjde z práce. Má to po cestě.“

„Díky. Řekni jí, že má za to u mne lahev dobrého vína.“

„Uděláš ze své neteře stejného vinného snoba, jako jsi ty. Připomeň mi ještě jednou, kdy se musíš vrátit," dodala Margaret Ann.

„Od soboty za týden. V pondělí začíná letní semestr."

„Učit v Provence a k tomu v létě – ty máš ale štěstí."

„Život jako sen." Říkal to s náznakem ironie. Kdysi věřil, že najde stejné štěstí, jaké našli jeho matka a ostatní členové jeho rodiny. Ale aby ho našel, musel by se otevřít novému vztahu, a nebyl si jistý, jestli je na to připravený. S příležitostným sexem bez závazků je život mnohem jednodušší. Prázdnější, to ano. Ale jednodušší.

„Jaký obor?" ptala se sestra.

„Pokročilá historická studia – je to úžasná věc, vůbec není nudná."

„A pracuješ na své nové knize?"

„Permanentně." Dělal rešerše pro práci o odbojovém hnutí za druhé světové války. A nepřetržitě pátral po nezvěstných vojácích, prohledával místa havárií letadel a různá bojiště a hledal jejich ostatky, aby je mohl vrátit rodinám, toužícím po uzavření nezhojených traumat.

Margaret Ann si povzdechla. „To je tvrdý život."

„Měla bys mě přijet navštívit a podívat se, jak je tvrdý."

„To víš že jo. A vláčet s sebou své tři vzpurné teenagery a manžela workoholika. Jsem přesvědčená, že tvá přítelkyně archivářka – jakže se jmenuje?"

„Jmenuje se Vivi," připomněl jí Finn. „A není to moje přítelkyně. Moment, přijíždím k mýtnici," řekl, protože měl najednou toho rozhovoru dost. „Musím jet. Zavolám ti kvůli těm obrázkům, pokud bude co ti sdělit." Ukončil hovor a projel kolem neexistující mýtnice.

Most ho zavedl do úplně nového světa. Projížděl nízko položeným, rovinatým poloostrovem ve tvaru slzy. Nikdy vlastně tuto část země neprozkoumal, což bylo zvláštní, protože strá-

vil velkou část života v Annapolisu. Studoval na Námořní akademii USA a po pěti letech služby získal titul Ph.D. a stal se tam profesorem. Přesto pro něj byla tato oblast stále záhadou.

Izolovaná nížina od pevniny oddělená vodou má úplně jinou atmosféru než bohatá předměstí, která leží na západní straně Chesapeakské zátoky. Jména silnic a měst odkazují na barvitou koloniální minulost regionu – na indiány, Holanďany a Angličany: Choptank, Accomack, Swanniken, Claverack, Newcastle, Sussex. Ale nyní se musel soustředit na to, aby našel svou nezvěstnou fotografku.

Sled klikatících se čím dál užších silnic ho provedl malými městy, rybářskými vesnicemi a otevřenou bažinatou krajinou oživenou hnízdišti bahňáků. Konečně přejel úzkou šíji země oddělující zátoku od oceánu a dojel do Bethany Bay.

Městečko z koloniální éry se svými malovanými domky a starobylými budovami mělo zabydlený vzhled přímořské vesnice. Příroda a stavby byly ošlehané větrem a deštěm. Téměř u každého domu stála na dvorku loď, stoh košů na lov krabů a sítě rozvěšené na sušení nebo opravy. Hlavní ulice byla lemována půvabnými obchůdky a kavárnami. Finn minul vodní kanál s označením VÝCHODNÍ KANÁL a přístaviště zaplněné výletními čluny a flotilou rybářských lodí. Jel dál tři míle po silnici sledující ohbí pobřeží u Atlantického oceánu.

Kdyby nebyl tak rozzlobený, že sem musel jet takovou dálku, byl by asi ocenil pohled na valící se příboj a na rozlehlou hladkou plochu zlaté písečné pláže, kde se na hubených nožkách proháněli jespáci a vodouši. Na obzoru viděl několik surfařů, kteří se houpali na vodě a čekali na vlnu. Nad mělčinou proletěl osamělý rogalista zavěšený pod barevnou kopulí svého draka. Na konci pláže se jako vykřičník tyčil maják s červenou střechou.

Ale Finn neměl náladu užívat si starosvětský šarm odlehlého místa. Měl teď jiné starosti. Zkontroloval si na mobilu adre-

su a dojel k šedému deštěnému domu s bíle natřenými rámy kolem dělených oken, který stál jen jeden blok od majáku. Útulně působící dům měl vpředu i vzadu verandu a na jedné straně komín. Kolem byl laťkový plot s popínavými růžemi a na vysoké tyči trůnila ptačí budka.

Vystoupil z auta, vešel přední brankou a vzápětí si narazil palec o okrasný solitérní kámen s vytesaným nápisem *J. A. Navždy v mém srdci*. Chytil se za nohu a ulevoval si proudem nadávek, které si normálně šetřil pouze pro speciální příležitosti. Čerstvě naražený palec byl neklamným signálem, který mu říkal ‚tohle je tvůj špatný den'.

Chvíli počkal, aby se uklidnil, než se přiblíží k domu. Pod mosaznou schránkou na dopisy bylo stejné logo jako na její webové stránce – perokresba starobylého fotoaparátu a jméno firmy: *Adamsová – fotografické služby*.

Na příjezdové cestě neviděl stát auto. Možná bylo v garáži, což byla stará dřevěná konstrukce s posuvnými vraty na železných kolejnicích. Došel až na přední verandu a rázně zaklepal. Vzduch voněl mořem a kvetoucími růžemi a byl naplněn zvukem vln a křikem racků. Na rohožce stály dva páry zahradnických holínek.

Zazvonil na zvonek. Ještě jednou zaklepal. Asi počtvrté zavolal na její číslo, ale nedostal odpověď. Naklonil se ke dveřím a zdálo se mu, že uvnitř slyší vyzvánění.

„Tohle mi nedělejte," řekl do hlasové schránky. „Tady je Finn – Malcolm Finnemore. Zavolejte mi, hned jak dostanete tuhle zprávu."

Prohrábl si vlasy rukou, jako kdyby měl strach, že se mu začne kouřit z hlavy. Třeba se mu podaří najít sousedy, kteří budou vědět, jak se s ní spojit.

Zatraceně!

— — —

Když Camille zatáčela na pobřežní silnici k domovu, cítila se po prožitém strachu vyčerpaná a nervózní. Julie s kamennou tváří hleděla přímo před sebe.

„Mami," řekla najednou. „Můžeš mě už přestat kontrolovat. Říkali, že jsem v pořádku."

„Máš pravdu, ale stejně si dělám starosti. Máš zhmoždění na hlavě. To jsi ještě nikdy neměla."

„Je to jenom učený jméno pro bouli na hlavě. Jé." Julie ukázala na dům. „Kdo je tamhle ten chlápek?"

„Jaký chlápek? Aha." Camille zahnula na příjezdovou cestu a zaparkovala. Chlápek, o kterém mluvila Julie, stál na přední verandě a s telefonem u ucha přecházel sem a tam. Byl vysoký, měl vlasy stažené do culíku a na nose sluneční brýle značky Aviator. Obnošené šortky a tmavé triko odhalovaly svalnaté, opálené tělo. Pane jo! Je snad tohle kurýr od profesora Finnemora?

Když vystoupila z auta a zabouchla dveře, otočil se k ní čelem a sundal si brýle. A stalo se to, co naprosto nečekala – srdce jí poskočilo v hrudi, aniž měla tušení proč. Vždyť to byl úplně cizí člověk. Ale nemohla z něj spustit oči. Něco na jeho postoji, na tom, jak se pohyboval, ji zaujalo. Je to jen nějaký chlápek, říkala si. Cizí člověk na zápraží. Měl světlé vlasy, modré oči a obličej, který by snad patřil do filmu – byl opravdu mimořádně pohledný.

Tak vítejte, pane kurýre.

Když Camille přicházela k domu, štěrbinou očí se na ni nevlídně úkosem podíval. Bylo jasné, že nepocítil žádný nával přitažlivosti podobný tomu jejímu.

„Co si přejete?" zeptala se, když došla na verandu.

Odložil telefon. „Camille Adamsová?"

„To jsem já."

„Já jsem Finn." Krátce zaváhal. Jeho pohled byl chladný a tvrdý. „Malcolm Finnemore."

Tak moment. Trvalo jí chvíli, než se srovnala. Takhle si vědá-

torského profesora historie nepředstavovala. „Aha, profesor Finnemore."

„Říkají mi Finn."

Hned věděla, proč je tu a proč vypadá tak rozzlobeně. „Zmeškala jsem kurýra," začala se omlouvat. „Měla jsem naléhavý soukromý problém a –"

„To jste nemohla zavolat? Nebo poslat zprávu?"

Za Camillou se vynořila Julie a stoupala po schodech s mrzutým výrazem ve tváři. „Ahoj," pronesla pouze.

„Moje dcera Julie," představila ji Camille a náhle se začervenala. „Julie, to je profesor Finnemore."

„Ráda vás poznávám." Julie nevypadala na to, že by byla ráda. „Promiňte." Protlačila se kolem nich, vymačkala bezpečnostní kód a zašla do domu.

„Můj soukromý problém," pokračovala Camille. Žaludek se jí svíral obavami z nezbytného vysvětlování. „Prosím, pojďte dál."

Zhodnotil ji pohledem od neučesaných vlasů po umazané pracovní oblečení – pocákanou košili, šortky z ustřižených džínů, žabky. Skvrnu od rozlité vývojky na noze. Držela otevřené dveře a cítila se totálně nesvá. Nejen že zničila jeho film, ale byla na setkání s klientem naprosto nepřipravená. Určitě v pracovním oblečení, které nosí do temné komory, vypadá jako špindíra – vlasy svázané do nepořádného uzlu, žádný make-up, neosprchovaná.

Když kolem ní procházel do dveří, pokývl hlavou. Páni, on dokonce i dobře voní. Mořským vzduchem a čerstvým prádlem. A vyzařovala z něj podobná přirozená elegance, jakou pozorovala u bohatých ‚přivandrovalců', jak místní nazývali letní hosty a papaláše z Washingtonu, D. C., kteří sem jezdili kvůli písku a moři. Projížděli se po poloostrově ve svých cizích autech, přiváželi přátele z města na výlety na jachtách a večeře na pobřeží nebo vyjížděli s rybáři na malých plachetnicích na lov ústřic.

Camille tyhle typy znala – privilegované, arogantní, chovající se k místním lidem jako ke služebnictvu. Obávala se, že je možná jedním z nich.

Ani její dům nebyl připravený na hosty. Hlavně ne na ‚přivandrovalce', jemuž právě zničila film.

Všechno zůstalo tak, jak to nechala, když zazvonil telefon. Všude byl obvyklý ranní nepořádek – včerejší pošta, knihy z knihovny, ručníky, které ještě nestačila složit, plavky sušící se pověšené na klice, odkopnuté žabky plné písku, nádobí čekající na naskládání do myčky. Na pracovní desce stál její šálek s vystydlou kávou vedle zapomenutého mobilu, jehož displej ohlašoval několik zmeškaných hovorů.

„Takže… můžu vám nabídnout něco k pití?" Trapné. Vždycky byla ve společnosti dobře vypadajících mužů takhle neschopná normálního hovoru. Bylo to hloupé. Vlastně ani *neměla ráda* dobře vypadající muže. Asi proto, že se s nimi cítila nesvá. Zvlášť, když se jim chystala sdělit špatnou zprávu.

„Děkuji, ale spěchám," řekl. „Rád bych věděl, jak dopadl ten film."

Jasně že by to rád věděl.

Camille pověsila klíče na háček vedle dveří. Slyšela Julii nahoře v jejím pokoji, kde zavrzala stará prkna v podlaze. Julie poslední dobou trávila hodně času sama – nebo sama se svým smartphonem a laptopem. Camille měla v úmyslu jako trest za padělaný podpis radikálně omezit čas, který Julie bude smět trávit u monitoru.

„Je mi to moc líto," řekla. „Cítím se hrozně, že jste sem musel jet takovou dálku."

„V kurýrní službě mi řekli, že když se film měl vyzvednout, nikdo tu nebyl."

„Byla jsem odvolána." Cítila se čím dál trapněji. „Film je zničený. Je mi moc líto, že jsem se s vámi nespojila. Neměla jsem u sebe telefon."

Dlouho mlčel. Jeho tvář vypadala jako vytesaná do kamene. „To znamená, že film nebyl použitelný? Byl příliš dlouho zavřený v pouzdře?“

Camille vyschlo v krku. Nabízel jí výmluvu a na zlomek vteřiny byla v pokušení zachovat se jako zbabělec. Bylo by to tak jednoduché – mohla mu namluvit, že film utrpěl věkem a prostředím a nebylo možné ho vyvolat. Ale to by byla lež. Zachránila už mnohem starší filmy. Camille nebyla lhářka. Nikdy nelhala, i kdyby někdy bylo pohodlnější zalhat.

Omluvila se, zašla do své pracovny a našla pouzdro s cívkou, které upustila, když jí volali z nemocnice. Z filmu teď byl jen tmavý prázdný pruh s perforací po stranách. Zastavila se a pozorovala svého rozzlobeného návštěvníka. Jak ho tam zdálky viděla stát a vyhlížet z okna na pláž, pocítila znovu náraz mohutné, nepřekonatelné přitažlivosti. Byl to tak zvláštní pocit, že si téměř neuvědomovala, co ji postihlo. Nic to není, pomyslela si. Nic než okamžitý záchvěv citu. Chlápek, který vypadá takhle, dokáže vzrušit i někoho s nenávratně zlomeným srdcem.

Jaká škoda, že mu zkazila den. S šibeniční odevzdaností nesla dlouhý černý pás filmu do kuchyně.

„Zpackala jsem to,“ nešťastně se přiznala, když mu ho ukázala. „Byla to jen moje chyba.“

„To myslíte vážně?“ Rysy v obličeji mu ztuhly zlostí, když se díval na prázdný filmový pás. „Já to nechápu. Byl ten film –“

„Pravděpodobně by se dal zachránit. Ale nedopatřením jsem do temné komory v kritickém momentě pustila světlo, a tím se film zničil.“ Asi by to potřebovalo delší vysvětlení, ale neměla chuť cizímu člověku popisovat celý svůj příšerný den.

„Zatraceně. A ještě jednou zatraceně!“

„Já vím,“ hlesla tiše. „Je mi to líto.“

Znovu se zlostně podíval na film a pak na ni. „Ježíšikriste, já ty snímky tolik potřeboval!“

Camille přikývla. „To si uvědomuju. Cítím se hrozně.“

„Sakra. *Sakra*. Myslel jsem, že jste na tyhle věci expert. Věřil jsem vám –“

„Já vím. A je mi to hrozně líto.“ Bože, jak nesnášela, když musela někoho zklamat. Měl plné právo být naštvaný.

„Co se ksakru stalo?“ dožadoval se vysvětlení a upřeně hleděl na filmový pás. „Vezmete prostě od člověka nenahraditelný film a… co? Zničíte ho? To jsem sakra mohl udělat sám.“

„Pracovala jsem na tom dneska ráno a všechno šlo krásně. Pak jsem měla hovor…“ Odmlčela se. Nechtěla cizímu člověku přiznat, že je nezodpovědná máma. „Všechno jsem pustila z ruky. Včetně vašeho filmu. Cítím se kvůli tomu hrozně, a… a…“

Něco v jejím hlase, záchvěv emocí, které nedokázala ovládnout, vzbudilo jeho pozornost. Ledově chladné oči se změnily. Dlouze na ni hleděl planoucím pohledem. Jako kdyby měl v úmyslu ji svou zlostí spálit.

„Měla jste hovor,“ pobídl ji. „Měla jste nějaký zpropadený hovor.“

V krku měla knedlík, takže stěží dokázala promluvit, a tak jen beze slova přikývla. Něco uvnitř se v ní pohnulo. Právě prožila ten nejhroznější možný den. Naléhavé volání z nemocnice znamená pro každou matku nejhorší noční můru. U Camilly navíc oživilo hluboké trauma ze ztráty Jace. A teď tu stál ten rozlícený cizí člověk. V té chvíli ji přemohl stres, který coby ovdovělá osamělá matka zakoušela vlastně nepřetržitě. Musela si prožít všechny podobně náročné dny bez lásky, podpory a partnerství Juliina otce a najednou toho bylo na ni moc. Juliina nehoda a nyní tahle nepříjemnost vynesly na povrch všechen její dávno pohřbený zármutek.

Aby zbránila tomu, že se úplně složí, zaujala obranný postoj.

Celá se začala chvět, jak ji zaplavila opožděná reakce strachu, napětí a posléze zlosti. Třesoucíma se rukama odložila film i s pouzdrem do dřezu a snažila se skrýt své emoce. Děsila ji její vlastní reakce na prožitý stres a odmítala dopustit, aby se ze svého dnešního pracovního fiaska definitivně složila.

Opřela se rukama o okraj dřezu a usilovně se snažila soustředit. Pohlédla na svůj mobilní telefon. Čtyři zmeškané hovory, šest nových textových zpráv, čtyři nové e-maily – u všeho odesilatel „M Finnemore". Prudce se k němu otočila čelem. „Nedokážu to říct dost důrazně. Moc mě mrzí ty zkažené negativy. Je mi líto, že jste sem jel a zbytečně marnil čas. A samozřejmě vám nebudu nic účtovat."

Upřela na něj pohled a snažila se, aby ji zlost neopustila. Ale místo toho jí z oka skanula horká slza. A pak ještě jedna. Ten člověk tam stál, zřejmě zkamenělý rozhořčením. Pak si všiml kapesníků na pultě a podal jí hned celou krabici.

„Potřebujete někomu zavolat?" zeptal se a ukázal na telefon. „Manželovi...?"

„Žádný manžel není," opáčila se zaťatými zuby a přitom si zlostným pohybem otírala tváře.

Probodl ji pohledem, jako kdyby neexistence manžela nějakým nevysvětlitelným způsobem ještě zvětšila její provinění. „Díky za nic, madam."

Otřesená tímto střetnutím, pozorovala ho Camille oknem. Jaký neskutečný náfuka. Došel ke svému autu a s trhnutím otevřel dveře. Krátce zaváhal a otočil se zpátky k domu. Zdálo se, že se jeho zlost mění v cosi jiného – snad lítost. Třeba si uvědomil, že se choval nadutě. Pak se rukou plácl po zátylku, jako kdyby ho tam něco štíplo, a nastoupil do auta.

Julie přišla dolů ze svého pokoje. „To byl tvůj klient?" zeptala se a dívala se, jak s autem couvá zpátky na silnici.

„Můj klient," přisvědčila Camille. „Můj děsně zklamaný klient." Kapesníkem si znovu otřela tváře.

„Proč zklamanej?"

„Zničila jsem jeho film."

„Aha. To je teda průšvih." Starostí svraštila čelo. „Je ti dobře?"

„Ano." Camille se zhluboka nadechla. „Bože, ten byl naštvaný."

„To vidím. Je svobodnej?"

„Cože?"

„Jen se ptám. Vím, co si myslíš o chlapech s culíkem."

Camille cítila, jak se jí po tvářích rozlévá ruměnec, protože už si předtím sama také kladla stejnou otázku: *Je svobodný*? „S chlapy už jsem skončila, ať s culíky nebo bez culíků." Možná že své dceři špatně porozuměla. „Mrzí tě, že jsem se rozešla s Drakem?"

Julii se rozšířily oči. „Děláš si legraci? *Ne*. Že moje máma chodí s ředitelem mojí školy, byla ta nejtrapnější věc, co jsem v životě zažila."

Camille si prohlížela obličej své dcery. Julie jí připadala tak krásná – kudrnaté tmavé vlasy, jasné hnědé oči, sladké pihy na nose. Občas zahlédla u Julie něco z Jaceovy podoby a srdce jí roztálo. Jsi stále tady, pomyslela si.

„Co je?" Julie si otřela tvář. „Mám něco na obličeji?"

Camille se usmála. „Ne. Jak se daří tvé hlavě?" Podívala se na bouli. Skoro už nebyla vidět, díkybohu.

„Fajn. Vážně, mami." Dala si do kapsy mobil. „Jdu se projít."

„Máš přece odpočívat."

„Viděla jsem propouštěcí papíry. Píšou tam, že se můžu věnovat všem obvyklejm aktivitám. Půjdu jen dolů k majáku a zpátky."

„Nechci tě pustit z očí."

„To je zbytečný," řekla Julie a na očích jí bylo vidět, že se chystá vybuchnout. „Je to jen procházka."

Camille váhala. Julie trávila moc času sama ve svém pokoji zíráním na displej telefonu. Cokoliv, co ji přiměje vyjít z domu, by mělo být vítanou změnou.

„Tak dobře." Camille neměla energii na velké dohadování. „Ale buď –"

„Já vím. Opatrná." Julie vyšla předními dveřmi. „Vrátím se brzy."

Camille ji pozorovala, jak jde ulicí směrem k majáku. V té chvíli vypadala ve svém neforemném oblečení tak nepřístupně a osaměle. Camillu trápilo, že žádná z Juliiných kamarádek nezavolala nebo se nepřišla zeptat, jestli je Julie v pořádku. Deváťačky nejsou známé svým soucitem, ale když jednu z nich odvezou na pohotovost, měla za to, že aspoň některá se na ni zeptá. Když tak teď o tom přemýšlela, už nějakou chvíli neviděla žádnou z Juliiných kamarádek.

3

Julie vystoupala na ochoz majáku na Bethany Point. Maják stále fungoval, ale už byl plně automatizovaný. Každých několik vteřin obkroužil paprsek světla z jeho vrcholu oblouk kolem vjezdu do zátoky. Většina lidí si myslela, že vnitřek majáku je nedobytně zamčený, ale Julie znala způsob, jak se tam dostat. S kamarády – dokud ještě nějaké kamarády měla – našli pod schody u paty majáku vstupní panel.

Když se dostala dovnitř, šlo jen o to vystoupat po vinoucím se cihlovém schodišti a vykročit ven na římsu, která obklopovala starou Fresnelovu čočku. Většina dětí se štítila vkročit na schodiště plné pavoučích sítí, ale Julie se nedala odradit a koštětem si umetla cestu. Bylo to její tajné místo. Sem chodila, když chtěla být sama, přemýšlet a snít.

Pokud věděla, nikdo jiný sem nechodil. Její kamarádi ji opustili, trávili čas se zajímavějšími spolužačkami. S těmi, co byly oblíbené. Co nebyly tlusté. Se spolužačkami, jejichž mámy nechodily s ředitelem školy.

Julie se jednou rukou držela zábradlí za sebou, vyklonila se ven a zkoumala skalnatou mělčinu třicet metrů pod sebou. Představovala si, jaké by bylo padat takhle hluboko. Byl by čas pocítit strach, nebo by všechno skončilo, jako když mrkne okem?

Ze své pozorovatelny viděla pláž, kde se odehrálo její dnešní dopolední drama. V podvečerních barvách zapadajícího slunce rozeznávala víry odlivového zpětného proudu, stejného, jaký ji málem odnesl na setkání s otcem.

Nebyla to nic než fantazie, ale Julie měla v hlavě jasnou

představu o tom, kde je nyní její otec. Žije v paralelním světě, hned vedle světa, který zná. Tento svět však zůstane neviditelný, dokud nepřekročí práh, za nímž opustí své „tady a teď“ a vstoupí do nového prostoru.

Tam by byla dokonalá. Měla by opravdové přátele místo protivných spolužáků, kteří si z ní utahují. Měla by prsa místo tukových polštářů. Byla by favoritkou všech, a ne obtloustlé nemehlo.

V jejích představách to alespoň takhle fungovalo. Pravděpodobně se mýlí, ale člověk přece může snít. Někdy se jí zachtělo o tom mluvit s mámou, ale nikdy k tomu nedošlo. Máma si kvůli každé maličkosti dělá starosti, a určitě by si našla důvod, proč si dělat starosti kvůli jejímu snu o ráji.

Kromě toho by matka mohla začít pátrat kolem a dozvěděla by se důvod, proč má Julie neustálé rozepře s ostatními dětmi. A především nemohla dopustit, aby matka zjistila, co tyto rozepře vyvolalo. Jediné, co by bylo horší než to, že si děti povídají, že její matka může za smrt jejího otce, by bylo matce *říct*, co si děti povídají.

Zhluboka si povzdechla a pak už jenom pozorovala, jak se mění barvy moře, když slunce zapadá za majákem otočeným k východu. Barvy byly tak bohaté, až ji z nich bolelo srdce. Možná právě tam žije její otec, ve světě tak krásném, že pro pouhé smrtelníky je to nesnesitelné.

Sklonila se, zvedla ptačí pírko a podržela ho před sebou. Vypadalo jako pero nějakého bahňáka, snad kulíka. Když člověk vyrůstá na pobřeží, takové věci se naučí poznávat. Otevřela dlaň a dívala se, jak pírko nejprve klesá dolů, pak se vznáší na vzestupném proudu vzduchu a posléze znovu klesá k zemi. Dolů, dolů, dolů.

I ona bývala lehká jako pírko. Když se dívala na svoje staré fotografie – a byly jich stovky, vždyť její máma je fotografka –, udivovalo ji, jak byla roztomilá, jako malá víla. Taková

už není. Dneska je z ní tlustá buchta. Tlustá buchta, se kterou se nikdo nechce bavit, leda aby ji potom pomlouval a šířil lži o její mámě.

Znovu se shýbla, zvedla uvolněnou cihlu z okraje římsy a hodila ji dolů. Pak hodila další a čekala, až se roztříští o skály pod majákem.

„Hej!"

Julie se tak lekla hlasitého zvolání, že se málem pustila zábradlí. S tlukoucím srdcem ho překročila zpátky do bezpečí.

„Co to má k čertu být?" křičel hlas s legračním přízvukem. „Málem jsi mě trefila."

Krucinál! Málem někoho trefila cihlou. To pak budou taky o ní všichni říkat, že je vražednice.

Vyděšeně rozrazila dveře a pádila dolů po tmavém, zatuchle páchnoucím schodišti. Třeba se jí podaří utéct, dřív než ji ten člověk uvidí. Třeba když bude běžet opravdu rychle, neúmyslný terč jejích padajících cihel ji neuvidí.

Zatáhla za dveře u paty majáku a vyřítila se ven. Už byla skoro tma. Sprintem doběhla k otvoru v plotě a vrhla se na zem, aby ho podlezla. Než se jí podařilo uniknout, vynořila se jí před očima ošoupaná teniska.

„Skoro jsi mě zasáhla," opakoval chlapec ještě jednou.

Ucukla, pozpátku vycouvala a vyskočila na nohy. „To jsem nechtěla. Nevěděla jsem, že tam jsi." Zatímco si oprašovala džíny, prohlížela si chlapce a najednou si uvědomila, že ho zná. „Ty jsi Tarek," prohlásila. Teprve nedávno se přihlásil do její školy spolu s několika bratry a sestrami. Patřil k rodině uprchlíků, kterých se ujali nějací lidé ve městě.

Tarek byl taky v deváté třídě a byl ještě méně oblíbený než Julie. Nějakým perverzním způsobem ji to uspokojovalo. Některé děti o něm rozhlašovaly hrozné věci, jako že je terorista nebo něco takového. Zdálo se, že se ho urážky nedotýkají, možná proto, že jim dobře nerozuměl.

Nebo to bylo proto, že věci, které viděl ve své zemi, byly milionkrát horší než popichování od party hloupých děcek.

„A ty jsi Julie Adamsová," poznamenal.

„Jo, to jsem já. Nechtěla jsem na tebe schválně něco hodit."

„To je v pořádku."

„Tady se píše nepovolaným osobám vstup zakázán," upozornila ho.

„A stejně jsi tady."

„Chodím sem celej život," opáčila.

„A to z tebe dělá povolanou osobu?"

„To ze mě dělá domorodce."

„Dělá to z tebe nepovolanou osobu."

Julie pokrčila rameny. „Jen když mě chytěj." Odhrnula kus drátěného plotu a podlezla ho. Pak si stoupla a ohlédla se na chlapce. Když si znovu oprašovala džíny, cítila se trapně. Určitě zíral na její tlustý zadek.

Vůbec si jí nevšímal. Jednoduše otevřel vrátka a vyšel ven.

„Hej," podivila se. „Jak se ti to podařilo otevřít?"

Otočil se a vrátil visací zámek na místo. „Jednoduše. Je to čtyřmístná kombinace. Tu kombinaci jsem uhodl."

„Jak jsi to udělal?"

Ukázal na maják.

Nad dveřmi byl letopočet 1824 – rok, kdy byl postaven. „Někdy je nejlepší začít tím, co je očividné."

Tarek byl správný. Líbil se jí. Překvapovalo ji, že se jí líbí, protože v poslední době všechny nenáviděla. A všichni na oplátku nenáviděli ji.

„Když jsem poprvé vylezla na maják, bylo mi devět," vyprávěla. „Jedna mámina kamarádka mi řekla, že můj táta je nahoře v nebi, tak jsem si myslela, že když vylezu někam vysoko, mohla bych se dostat tak blízko, až bych ho viděla." Když to dořekla, cítila se hloupě.

Nezdálo se, že by Tarekovi byla k smíchu. Ten chvíli přemýš-

lel, a pak řekl: „Můj otec je taky pryč. Zatkli ho a odvezli uprostřed vyučovací hodiny, a už nikdy jsme ho neviděli."

„To je hrůza."

Přikývl.

„Takže tvůj otec byl učitel."

„Učil angličtinu."

Sedli si na velký balvan s výhledem na moře. Na hladině se odrážely barvy soumraku a mísily se s oblohou. Tarek pozoroval racka chystajícího se vzlétnout. „Viděl jsem, co se ti stalo na záchranářském kurzu."

Julii se sevřel žaludek. „Byla to nehoda."

„Já si myslím, že nebyla. Ledaže bys řekla, že to, že po tobě šla Vanessa Larsonová, byla nehoda."

„Při výcviku je to vždycky kdo s koho," trvala na svém a při vzpomínce na ten okamžik celá ztuhla. Když Vanessin otec začal chodit s Juliinou mámou, Vanessa začala všechny proti ní popouzet. Zpočátku to bylo jen mírné popichování – ironické poznámky o Juliině váze, o jejích rovnátkách a brýlích. Časem se to ujalo a přidaly se další děti. A nakonec, když se Juliina máma s Vanessiným tátou rozešla, stala se z toho celoškolní kampaň proti Julii.

„Jsi dobrej plavec," řekla, aby změnila téma. „Kde ses to naučil?"

Na chvíli zaváhal. „Na cestě do Turecka. Bylo to buď plavat, nebo se utopit."

Tušila, že je za tím mnohem víc.

„Ty taky dobře plaveš" poznamenal. „Proto vím, žes neměla nehodu."

„Nech to prostě bejt, jo?" Snažila se hovor znovu zavést jinam. „Takže budeš v Bethany Bay celý léto?" Možná, ale jen možná, by se mohli skamarádit.

„Ne. Odjedeme, jen co skončí školní rok. Jedeme do Kanady k mým prarodičům. Jejich sponzorská rodina bydlí v Torontu."

Takže jediný pokus o spřátelení jí nevyšel.

„A co ty?“ zeptal se.

Pokrčila rameny. Léto vždycky znamenalo nekonečné dny na pláži, výlety na kolech s kamarády, dlouhé večery, táboráky a stanování v přírodě. Neměla vůbec představu, co si celé následující léto se sebou počne, kromě toho, že bude zírat na internet a přát si, aby její život byl jiný.

„Už musím jít,“ prohlásil Tarek náhle. „Uvidíme se zítra ve škole, ano?“

„Jasně,“ řekla a při pomyšlení na školu se otřásla. „Uvidíme se.“

Cestou domů si dala na čas. Dům byl prázdný a opuštěný. Na kuchyňské lince ležel vzkaz: *Jela jsem k trajektu vyzvednout Billyho. Jdeme na přehlídku. Chceš se přidat?*

Ne, Julie nechtěla jít na žádnou přehlídku. Mohla by potkat spolužáky, kterým se snažila vyhýbat. Naštvaně otevřela dveře do spíže a hledala něco k jídlu.

Máma už vůbec nemívala doma brambůrky ani sušenky. Julie věděla, že to je proto, že je tlustá. Dřív nebývala tlustá. Nasypala si do misky vločky – celozrnné, bez cukru – a přidala spoustu cukru a mléka. Vzala si je do svého pokoje a při jídle zírala do telefonu a vyhledávala spolužáky ze školy. Nejvíc kamarádů měla Vanessa Larsonová. Přitahovala na sebe pozornost nejenom proto, že byla dcerou ředitele školy, ale byla taky mimořádně hezká a měla velká prsa.

Julie usoudila, že kdyby nemusela chodit do školy, její život by nebyl tak hnusný. Loni jednoho kluka vyhodili za to, že do školy přinesl Colt 45. Netrvalo to ani pár minut a byl ze školy pryč.

Julie neměla střelnou zbraň, kterou by přinesla do školy. Ani by ji to nenapadlo, i kdyby ji měla. Ale kdyby dokázala vymyslet nějaký způsob, jak nemuset jít zpátky do té školy, bez váhání by se ho chopila.

Teď ale měla před sebou domácí úkoly. Otevřela pořadač.

Podívala se na první stránku a strnula. Někdo na ni nakreslil její karikaturu, na které vypadala jako hroch v baletní sukýnce. Bylo u ní napsáno *Věčně hladová Julie*.

Julie vytrhla stránku z pořadače a zmačkala ji, až z ní byla malá tvrdá kulička.

„Do hajzlu s domácím úkolem," zamumlala. „Do hajzlu se vším."

Musí se z té školy dostat pryč. Pryč z pekla, které tam den co den prožívá. Nenáviděla tu školu. A škola nenáviděla ji. Musí něco udělat.

„Podělala jsem to," řekla Camille Billymu Churchovi a sehnula se, aby ze zápraží sebrala poštu. Ustoupila a podržela mu dveře. Film profesora Finnemora ležel zapomenutý na kuchyňské lince. Z jeho návštěvy se jí ještě teď točila hlava.

„Nech mě hádat," řekl Billy a v jeho otevřeném, přátelském obličeji se objevil náznak úsměvu. „Připravila jsi mi k večeři suflé a ono se srazilo."

„Kéž by to bylo něco tak jednoduchého."

Nalila dvě sklenky vína – suché rosé jí připadalo jako vhodné završení letního večera na konci nepodařeného dne.

„Ty negativy, co jsem na nich pracovala, jsou zničené," vysvětlila Billymu. „Moc mě to mrzí."

„To se může stát," odvětil. „Říkal jsem tomu klientovi, že nemůže čekat zázraky."

„Ne. Ty mi nerozumíš. Zkazila jsem je. Film by se dal zachránit. Ale když zavolali z nemocnice, pustila jsem všechno z ruky. Vůbec jsem na to nemyslela."

„Nikdo ti nebude vyčítat, že všechno pustíš z ruky, když ti zavolají, že tvoje dítě je na pohotovosti v nemocnici."

Usmála se. Byl to dneska její první úsměv. A to už byl večer. „Zdálo se mi, že jeho žádné vysvětlení nezajímá."

„Aha. Takže to byl obyčejný náfuka."

„Asi ano. Ale stejně se pořád ještě cítím hrozně," dodala.

Billy vzal do ruky ručně vyšívané pouzdro s brýlemi proti slunci. „Ty ses dala na ruční práce?"

„Ne. To tu zapomněl ten chlápek." Našla to, když odjel, a teď přemýšlela, co s tím. Asi nabídnout, že mu to pošle poštou. Což by znamenalo, že se s ním musí ještě jednou spojit.

Billy si prohlížel štítek na pouzdru. „Je tam napsáno ‚vlastnoručně vyrobeno od mámy'. Jak roztomilé. Jeho maminka pro něj pořád ještě vyrábí dárky."

„Nebuď protivný."

„Pojď sem, ty jedna." Billy ji pevně objal.

„Díky," zašeptala a její slova se ztrácela, jak se tiskla k jeho rameni. „Tohle jsem potřebovala."

„Potřebuješ víc než jenom tohle, kamarádko," řekl Billy.

„Už zase balíš mou matku?" zeptala se Julie, která právě vešla do kuchyně. Dala misku od vloček a lžíci do myčky.

Billy odstoupil a zvedl otevřené dlaně. „Vinen ve všech bodech. Tvoje matka mě odmítá už od té doby, co se mnou nechtěla tančit na večírku osmé třídy."

„To není pravda," opáčila Camille. „Ty ses bál mě požádat o tanec."

„Protože jsem věděl, že mě odmítneš. A požádal jsem tě v deváté, desáté i jedenácté třídě. Zřejmě se učím pomalu."

„Určitě jsem měla nějaký důvod." Camille zachytila Billyho pohled a on na ni zamrkal. Věděla, o co mu jde. Uměl odlehčit situaci nejen pro ni, ale taky pro Julii. Po hrozném dnu, který obě prožily, působil jako sluneční paprsek. Byl to nejlepší přítel, i když si ji dobíral.

„Ano. Ten důvod byli Aaron Twisp, Mike Hurley a Cat Palumbo."

„Tys chodila s klukem, co se jmenoval Cat?" podivila se Julie.